

DET TALTE ORD GÆLDER

Kære repræsentanter – kære gæster

På mange måder er dette en historisk dag – det siger man tit, men denne gang er det passende. Jeg har jeg virkelig glædet mig til at se jer og byde velkommen til Overlægeforeningens repræsentantskabsmøde.

For det første, er det sidste repræsentantskabsmøde, før vi vælger et nyt repræsentantskab. Og nogle af jer kommer måske ikke til at genopstille. Så jeg vil allerede nu sige jer tak for jeres engagement og gode diskussioner i den forgangne periode.

Jeg er sikker på, at der også bliver gode diskussioner i dag, hvor vi først og fremmest skal diskutere vores nye overenskomst med Danske Regioner.

Og her kommer dét, der virkelig gør dagen historisk: Vi er lykkedes med – sammen med Yngre Læger at indgå en **fælles** overenskomst for Speciallæger og Overlæger med Danske Regioner.

Jeg er stolt og glad for at kunne præsentere en aftale, som jeg synes, sikrer ordentlige arbejdsvilkår og karrieremuligheder for både overlæger og speciallæger.

En aftale, der fastholder overlægernes afgørende rolle i sundhedsvæsenet.

Og en aftale, der tager fat på nogle af de udfordringer, vi har kæmpet med i årevis.

Nu får vi en aftale, hvor alle timer tæller om natten. Hvor al transporttid bliver indregnet. Og hvor speciallæger og overlæger har samme vilkår, så samarbejdet og planlægningen bliver enklere, og hvor arbejdsgiver ikke kan spekulere i, hvem der er billigst til opgaven.

Og en aftale hvor vi ikke mindst tager medansvar for at sikre lægedækningen og dermed sikrer vores patienter behandling af høj kvalitet.

Er der så slet ingen torne i den aftale? Jo, for som I ved, er der jo ingen aftale uden at begge parter kan se sig i den. Og selvfølgelig har Danske Regioner også haft behov, som vi har taget ansvar for at være med til at løse.

★

Alt det vender vi meget mere tilbage til under punktet om overenskomsten.

I dag skal vi også forberede Lægemødet. Vi kender allerede to af årets store emner: demokratiudvalgets anbefalinger og det formandsvalg, som er uundgåeligt, fordi Camilla ikke genopstiller pga. reglerne om funktionstid.

Camilla – vi skylder dig en stor tak for en kæmpe indsats i Lægeforeningen.

Endelig får vi en orientering om Lægernes Pension, og vi skal gennemføre valg til bestyrelse og formandspost.

Så der er nok på programmet. Men allerførst vil jeg gerne sætte rammen.

For overenskomsten og de beslutninger, vi skal træffe her i salen, står ikke alene. De skal ses i lyset af den situation, sundhedsvæsenet og vores medlemmer befinder sig i. En situation, der kalder på lederskab, mod og nytænkning.

For hvad kendetegner sundhedsvæsenet lige nu?

Det gør travlhed. Og vores insisteren på høj faglig kvalitet.

Vi står overfor en gennemgribende forandringsproces, hvor sundhedsreformen skal implementeres. En proces, der også skaber usikkerhed hos den enkelte om fremtiden; hvor kan man få job, og hvad bliver rammerne for arbejdslivet?

Og det, der først og fremmest fylder, er ulighed i sundhed. At nogle patienter ikke har adgang til samme gode behandling som andre. Og at den ulighed vil vokse, hvis vi **ikke** gør noget.

Det kan vi som overlæger ikke leve med – og det forpligter.

Vi overlæger vil gerne være med til at forme fremtidens sundhedsvæsen og finde løsninger – også de vanskelige og ubekvemme.

Men løsningerne skal være kloge og meningsfulde. Og vi skal have rammerne til at gennemføre dem. Sådan er det ikke altid i dag.

For eksempel er det ikke klogt, når man indfører et speciallægeloft uden samtidig at sikre flere stillinger dér, hvor manglen er størst.

Ambitionen om bedre lægedækning deler vi. Men et rigidt loft kan skade mere, end det gavner.

Når loftet opgøres i hoveder frem for årsværk, begrænser det fleksibiliteten og det rammer især kolleger, der har brug for at gå ned i tid pga. alder eller sygdom. På den måde risikerer loftet at presse erfarne kolleger ud før tid. Og det øger ikke speciallægedækningen.

Hvis politikerne insisterer på et loft, må det forvaltes klogere – og kobles direkte til rekruttering dér, hvor manglen er størst.

*

Et andet eksempel er, når man ændrer på patientforløb på sygehusene, før der er etableret reelle alternativer.

Jeg er enig i målet: Der er nogle opgaver, vi skal løse anderledes end i dag. Og der er andre, der helt skal bortfalde. Og endnu andre vi skal omlægge til vores kolleger i det nære sundhedsvæsen.

Men det kræver, at der praktiserende læger og praktiserende speciallæger til at gribe opgaverne. Og det kræver, at vi fagligt tager stilling til, hvordan opgaverne løses bedst, så vi sikrer kvaliteten i den behandling, som patienterne modtager.

Og det kræver at vores politikere udviser tålmodighed.

Og jeg ved godt, at det kan være svært med netop tålmodigheden. Men vi er nødt til at insistere på, at vi får den nødvendige tid til at planlægge de forandringer, der

skal ske således at det faktisk kommer patienterne til gavn. Og sikrer at vores forandringer ikke bevirker at patienterne falder mellem to stole.

Jeg ved godt, at det er netop hvad I, overlæger, ledende overlæger og cheflæger, gør hver eneste dag. Og jeg håber ikke I giver op. Jeg håber, I alle vil blive ved med konstruktivt at søge løsninger og gå forrest i forandringerne – også når det er svært.

Vores nye overenskomstaftale er et godt eksempel på en aftale, som har været længe undervejs, men som lykkedes i år, fordi vi holdt ved og holdt fokus på at vi skulle lave en aftale, som rækker ind i fremtiden.

Det viser, at vi kan lykkes med at finde de kloge løsninger og skabe rammerne for et godt sundhedsvæsen i dag og i fremtiden, når vi arbejder sammen og har modet og viljen.

Derfor synes jeg faktisk godt, at vi kan tillade os at bruge ordet *historisk* i dag

Tak for ordet.